

γκαρομανιάζω *ἐνιαχ.* γκαρομανιάζω "Ηπ. (Δρόβιαν.) γαρομανιάζω "Ηπ. (Ίωάνν. Πωγών.)

Ἐκ τῶν ρ. γκαρίζω καὶ μανιάζω. Ὁ τύπ. γκαρομανιάζω δι' ἀφομοίωσιν πρὸς τὰ παρακείμενα α.

Ἔχω ἄλλος εἰς τὸν λάρυγγα ἕνεκα ὑπερμέτρων κραυγῶν. Συνών. γκαρομαχῶ 2.

γκαρομάνος *ὁ, ἐνιαχ.* γκαρομάνους Στερελλ. (Μεσολόγγ.) γαρομάνος Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρομανιάζω.

1) Φωνασκὸς Ἰθάκ. : Ἄκου ὁ γαρομάνος πῶς φωνάζει ἀκούεται ἀπὸ ἑνα μίλι! Συνών. γκαρομάχος, γκαρόος, σκουζίλος, φωνακλᾶς. 2) Μεταφ., δικηγόρος Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Τοῦ λόγου σου εἶσι οὐ μεγάλντιρους γκαρομάνους. Πβ. γκαρομάχος 2.

γκαρομάχημα *τό, ἐνιαχ.* γκαρομάχμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρομαχῶ.

1) Γκαρίσμα 1, τὸ ὅπ. βλ. 2) Μεταφ., ὁ γοερὸς θρηνησὶς παιδίου.

γκαρομάχος *ὁ, Πελοπν.* (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνουρ.) γκαρομάχους Εὔβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρομαχῶ.

1) Ὁ φωνασκῶν Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ.): Ἀγουργέται ὁ γκαρομάχος! (ἀγουργέται = ὠρύεται) Βούρβουρ. Ἀφοῦ τότε ξέρεις πῶς εἶναι ἕνας γκαρομάχος, τί τότε ξεσυνερίζεσαι; Κυνουρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γκαρομάχος 1. β) Παῖς κλαίων γοερῶς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) 2) Φλύαρος Πελοπν. (Γορτυν.): Εἶναι γκαρομάχος (λεγόμενον καὶ ἐπὶ γυναικός). Συνών. γκαρίλας 1, γκαρόος.

γκαρομαχῶ *ἐνιαχ.* γκαρομαχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) γκαρομαχῶ Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνουρ.) γκαρομαχῶν Θεσσ. (Γαρδικ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Κλών. Λοκρ. Παρνασσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μαχῶ.

1) Γκαρίζω 1, τὸ ὅπ. βλ., Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.): Γκαρομαχάει οὐ κιαρατᾶς οὐ γάιδαρους γιὰ τ' γαιδούρα Αἰτωλ. Ἔρχεται ὁ γάιδαρος γκαρομαχῶντ' ἀποπίσω Βούρβουρ. || Γνωμ. Ἄλλοι ψ'χουμαχᾶνι κι ἄλλοι γκαρομαχᾶνι Στρόπον. Τὸ γνωμ. με παραλλαχ. πολλαχ. β) Ἐπὶ ἱππου, χρεμετίζω Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Τότι γκαρομαχῶσι κι σκίσ'ῶ οὐ βράχους (ἐκ παραμυθ.) Συνών. χλιμιντρω, χρεμετίζω. 2) Φωνασκῶ ἢ κλαίω γοερῶς Στερελλ. (Αἰτωλ. Γαρδικ. Κλών. Λοκρ.): Τί γκαρομαχᾶς, μαρέ; Αἰτωλ. Γκαρομαχᾶι τοῦ πιδὶ οὐλ' μέρα σήμιρα γκαρομαχῶσι - γκαρομαχῶσι, κι δεύτιρα σ'κώθ'κι κι πλάισι (δεύτιρα = ἐπειτα) αὐτόθ. Συνών. γκαρίζω 2 β, σκουζόμαχῶ, σκουζώ. 3) Φλυαρῶ, κυρίως ἐπὶ γυναικός Πελοπν. (Γορτυν. Κυνουρ.)

γκαρόνα *ἡ, Πελοπν.* (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ρ. γκαρίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα σχετλιαστικὰ οὐς. π.χ. ἀλαμπαρόνα, ἀμαζόνα, ἀρπαγόνα, μαζόνα κ.τ.τ.

Γυνή φωνασκὸς καὶ αἰσχρολόγος: Τῇ μούντζωσα, γιατί ἂν ἀνοίξῃ τὸ στόμα της ἢ γκαρόνα, δὲν θὰ ξέρῃ τί λέει (τῇ μούντζωσα = τὴν περιφρόνησα).

γκάρος *ἐπίθ.* Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω ὑποχωρητικῶς.

Ὁ φωνασκῶν ἐνθ' ἄν.: Τί τοῦ 'κανες φτούνου-φτοῦ τοῦ γκάρου μοῦ μᾶς ξεκούφανε με τίς γκαρίλες του 'πὸ τίς κοντανγές (=χαράματα); Γαργαλ. Χάσου, μωρὲ γκάρο! Γίνε χανταβούλι 'πὸ μπροστά μου! (γίνε χανταβούλι = γίνε ἀφαντος) Μαργέλ. Φόντε εἶδα 'κείνονε τὸν γκάρο νὰ ῥχεται τὸν ἀνήφορο, τὸ κουμπούρωσα καὶ 'διάκα τὸ χωριὸ (φόντε = ὅταν, τὸ κουμπούρωσα = ἔφυγα γρήγορα, 'διάκα τὸ χωριὸ = πῆγα 'ς τὸ χωριὸ) Μηλιώτ. Συνών βλ. εἰς λ. γκαρομάχος.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκάρος καὶ ὡς παρωνύμ. Γαργαλ.

γκαρόστομος *ἐπίθ.* Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ.ά.) γαρόστομος Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γκαρόος καὶ τοῦ οὐς. στόμα.

Ὁ φωνασκῶν ὡς ὁ γάιδαρος ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἕνας γαρόστομος ποὺ δὲ δοῦ κάνει καένας (= ἀσυναγώνιστος) Ἐρεικ. Ἦρθε καὶ 'κείνη ἢ γκαρόστομη ἢ γεναῖκα τοῦ Ἀησίλαγον καὶ μᾶς πῆρε τ' ἀγκιὰ με τίς γκαρίλες της (Ἀησίλαγον = Ἀγρησίλαου, γκαρίλες = ἀγριοφωνάρες) Γαργαλ.

γκαρούκλα *ἡ, ἐνιαχ.* γκαρούκλον Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀγκαρούκλον Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω καὶ τῆς ἐπιτατ. καταλ. -οῦκλα.

Γυνή φωνασκός: Ἀι, ἀγκαρούκλον! Νὰ γκαρίξ'ς, νὰ βγῇ ἢ ψ'χί'ς (ἀρά). Συνών. βλ. εἰς λ. γκαρομάχος.

γκαρούφα *ἡ, Μακεδ.* (Καστορ.) — Γ. Μπακάλ., Καναχκ. Καστορ. 9.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἰς τὴν συνθημ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν, σούπα παρασκευαζομένη ἐκ τῆς κεφαλῆς ἰχθύος μετὰ σκορόδων καὶ καρύων ἐνθ' ἄν.: Οὐ ματθαρόκους νταρλίκουσι τῇ γκαρούφα (ὁ γάτος ἔφαγε τὴν σούπαν) Καστορ. || Ποίημ.

Καρούδια μπόλ'κα 'τοῖμασε καὶ σκόρδα με γκαρούφα. Γ. Μπακάλ., ἐνθ' ἄν.

γκαρούφης *ὁ, Μακεδ.* (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γκαρούφα.

Ὁ κάτοικος τῆς Καστοριᾶς, ὡς ἀγαπῶν τὴν γκαρούφα ν, τὸ προσφιλέστερον φαγητὸν τῶν Καστοριανῶν.

γκαρόψυχος *ἐπίθ.* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βάλτ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. Πυλ. Συκιὰ Κορινθ. κ.ά.) γκαρόψ'χος Στερελλ. (Δεσφ.) γκαρόψ'χους Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω καὶ τοῦ οὐς. ψυχή.

Ἐπὶ γερόντων, ὁ ἐκ τῶν ἐπιθανατίων βασάνων κραυγάζων ἐνθ' ἄν.: Μοῦ πῆρ' τὸ χωράφ' ὁ γκαρόψυχος! Κοντά τ' ἤθελε νὰ πάρ' τὸ χῶμα; (γκαρόψυχος = ποὺ εἶθε νὰ γκαρίξῃ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του) Στερελλ. (Δεσφ.) Ὅσο ἦτανε κείνη ἢ γκαρόψυχη ἢ γριὰ, δὲν ἄφινε λίθι 'πὶ λίθι (ἦτανε = ἔζη, λίθι 'πὶ λίθι = λίθον ἐπὶ λίθου) Πελοπν. (Βερεστ.) Νὰ χαθῇς, γκαρόψυχη! Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. γκαροβαβισμένο. Πβ. σκατόψυχος,

